

dění do 8. stupně II. platové stupnice dnem 1. ledna 1926. Ježto jeho nárok na započtení dalšího 1½ roku válečných let se tímto uznává, jest také ospravedlněn nárok na postup do 9. stupně II. platové stupnice dnem 1. ledna 1927.

Čís. 15624.

Před podáním dědické přihlášky směřuje nárok na splnění splatného odkazu zpravidla proti pozůstalosti.

Je-li však odkazem obtížena určitá osoba, jest podmínkou nabytí práv z odkazu podání dědické přihlášky touto osobou. Dokud se tak nestalo, nelze uplatnit nárok z odkazu ani proti pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1936, R I 278/35.)

Žalobkyně se domáhá na žalované, jež se přihlásila bezpodmínečně ze závěti ze dne 27. ledna 1933 za universální dědičku po Gustavu L., zemřelém dne 2. srpna 1933, výplaty odkazu ve výši 100.000 Kč, splatného podle posledního pořízení 3 měsíce ode dne úmrtí. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu pro tentokráte, maje za to, že odkazovnice nemůže úspěšně žádati na obtíženém dědici výplatu odkazu, třebas již splatného, dokud pozůstalost nebyla odevzdána, poněvadž dědic až do té doby jest pouhým správcem a uživatelem jmění pozůstalostního, který není oprávněn libovolně s ním nakládati a není tudíž osobním dlužníkem věřitelů pozůstalosti.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Odkazníkovi vzejdou z odkazového nařízení práva zpravidla okamžikem smrti zůstavitelovy (§ 684 obč. zák.), pokud nárok ten není podmíněný (§ 699 obč. zák.), čemuž v projednávaném případě není. Dnem nápadu vzejde odkazníkovi právo pohledávati to, co mu bylo odkázáno; odkazovník nemá tudíž věcného práva k odkazované věci, nýbrž pouze obligační nárok proti obtíženému. Neobtížil-li zůstavitel určitou osobu, připadají odkazy podle § 649 obč. zák. k tíži všem dědicům podle poměru jejich dědických podílů. Je-li tedy veškerenstvo dědiců tímto způsobem odkazem obtíženo, a je-li tedy osoba dědicova pro odkazovníka lhostejná (§ 726 obč. zák.), jest i podání dědické přihlášky pro nabytí práv z odkazového nařízení zpravidla bez významu. Nárok na splnění splatného již odkazu směřuje pak před podáním dědické přihlášky pouze proti pozůstalosti jako samostatnému právnímu podmětu, který i opatrovníkem může býti zastupován. Přihlásivší se dědicové však jsou osobními dlužníky odkazovníkovými, kteří v případě první věty § 649 obč. zák. jsou obtíženi podle poměru jejich dědických podílů. Když však záleží na tom, aby se dědicem stala určitá osoba, je-li tedy pouze určitá osoba odkazem obtížena, má-li na příklad podle

vůle zůstavitelovy hraditi odkaz jen dědic ze závěti a nikoli dědic zákonný, anebo je-li odkázána věc náležející dědicovi samému, a to pouze k jeho tíži, jest arci výjimečně podání dědické přihlášky touto osobou vůbec podmínkou definitivního nabytí práv z nařízení odkazového se podávajících. Před podáním dědické přihlášky obtíženého, na které jest v takovém případě nabytí práv z odkazového nařízení závislé, nemůže pak ovšem tento nárok z odkazu ani proti pozůstalosti býti uplatňován. Nárok na splnění takového odkazu směřuje pouze proti tomuto obtíženému dědici samému, i poměr takového dědice k odkazovníkovi jest poměrem osobního dlužníka k věřiteli (§§ 649, 688 obč. zák. — rozh. čís. 6459 Sb. n. s.). Odkazovník musí ovšem přes splatnost odkazu trpěti odklad jeho výplaty, pokud jest podle stavu pozůstalostního řízení nevyhnutelným. V projednaném případě uložil zůstavitel žalované osobně výplatu sporného odkazu, žalovaná přihlásila se bezpodmínečně za dědičku a nepopírá platnost odkazu žalobkyni zanechaného, nenamítá ani nedostatečnost pozůstalostního jmění; jest proto nerozhodné, že neuznává platnost jiných nařízení zůstavitelových, a lichá jest i její námitka, že by snad jiná osoba úspěšně mohla zvrátiti závěť zakládající nárok žalobkynin a platební povinnost žalované, poněvadž po této stránce nic konkrétního nepřednesla. Ježto podle vůle zůstavitelovy byl stanoven den splatnosti odchylně od zákona (§ 685 obč. zák.) a tento den již dávno nastal, jest žalobní nárok proti žalované opodstatněn. Dovolací soud však nemohl rozhodnouti ve věci samé, ježto nižší soudy nezjistily výši poplatků, jež podle nenapadeného výroku nižších stolic jest žalovaná oprávněna si odečísti. Tu částku nutno ciferně stanoviti, poněvadž rozsudek jinak není vykonatelný.

Čís. 15625.

Postupitel neručí postupníkovi za dobytost postoupené pohledávky, nevymáhal-li ji postupník hned po její splatnosti nebo opominul-li v pravý čas žádati možné ještě zajištění; postupiteli nelze tu přičítati zavinění ani na nedobytnosti postoupené pohledávky, ani na jednání dlužníkově, jež mělo v zápětí jeho platební nezpůsobilost.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1936, Rv I 1245/35.)

Žalobkyně přednesla, že žalovaná jí postoupila úplatně pohledávku, jež byla proti postoupeným dlužníkům nedobytná, a domáhá se proto jejího zaplacení podle § 1397 obč. zák. na žalované. Nižší soudy žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozhodnutí sporu závisí na otázce, zdali pohledávka žalované strany proti manželům S., jež byla žalobkyni úplatně postoupena, byla již v době postupu nedobytnou a zdali žalovaná jako postupitelka ručící za dobytost postoupené pohledávky jest povinna vrátiti žalobkyni úplatu,